

RUMACYJA (2) *sb f*

rumacyja (1) *GórnRozm*, **rymacyja** (1) *OrzRozm*.

Pierwsze a jasne.

sg [G rumacyj(e)j.] ◊ A rumacyją (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn; XVIII) w.

praw. Nakazane wyrokiem sądu i nadzorowane przez urzędnika opuszczenie posiadłości; migratio a iudice decreta vel decretoria Cn [rumatio; rimatio Łac śr.] (2) : Wieręc iye nie ieden Stároftá omyli/ iefli poiedźie ktory do kogo ná rymácyą wedle tych Vniuerśałow. OrzRozm S3; Tráfiło mi fię nie dawno žem poścignął Podftárośćiego á on z woźnem y Szláchtą iedźie ná rumátia GórnRozm G2v; [Muszę mu już koniecznie rad nierad <na> dzień świętego Jana Volią puścić [...] a to i tej równej rzeczy u niego nie mogę otrzymać [...], aby mi dwie niedzieli dopuściel rumacyjej DudEpist IV 269].

Cf RUMOWANIE

LW